

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger

Mark. 10, 13-16

I søndags var det hellig tre kongers dag. På hellig tre kongers søndag prædiker man over *Matthæusevangeliets* barndomshistorie. Det er den med de vise mænd, flugten til Ægypten og barnemordene i Betlehem. Matthæus fortæller, at vismændene har set i stjernerne, at en stor konge skulle være født. De var altså en slags astrologer. Om Jesu fødsel kan kædes sammen med et eller andet himmelfænomen er uden betydning, men det er måske på sin plads i al stilfærdighed at gøre opmærksom på, at de vise mænd gik grueligt galt i byen. De søgte et helt forkert sted hen. Det var først, da de skriftlærde havde gransket skrifterne, at de fandt det rigtige sted.

Det samme motiv gentages i evangeliet til i dag. Da Jesus bliver væk, leder hans forældre efter ham i tre dage, før de til sidst, da alle andre muligheder er prøvet, går hen i templet. ”Vidste I ikke, at jeg bør være hos min far?”

Begge fortællinger siger, at vi mennesker ofte søger Gud de forkerte steder. Vi søger ham i vores følelser, vi søger ham i vores oplevelser og stemninger, vi søger ham i os selv eller i stjernerne. Det kommer ud på et, for der er han ikke. Gud er ikke i alt det, der cirkler om sig selv. Hvor findes den Gud,

som vi står til ansvar over for?

Ja, Gud kan man ikke finde, sådan som man kan finde så meget andet. Gud er usynlig. ”Ingen har nogen sinde set Gud”. Sådan står der i *Jo-hannes-evangeliet*. Men Gud findes i sit ord. Gud taler til os.

Evangeliet til i dag afslutter barndomsberetningerne hos Lukas. Det handler, som vi har hørt, om, at Jesus tager med sine forældre til Jerusalem for at fejre påskefesten. Den lille familie rejser ikke alene; de er i følgeskab med andre. Jesus er tolv år, får vi at vide. Det er ikke nogen tilfældig oplysning, for det betyder, at han står på overgangen fra barndommen til voksenlivets verden. Når en jødisk dreng er tolv år, fejrer man hans bar mitzvah. På den dag får han for første gang lov til at læse op af biblen i forsamlingen. For de flestes vedkommende sker det i den lokale synagoge, men skal det være rigtigt fint, finder det sted i Jerusalem. På sabbatten kan man se familierne stå i deres stiveste puds ved det, der ifølge traditionen er tilbage af det jødiske tempel, grædemuren. Helt hen til grædemuren kan kun mænd komme. Der er en lav mur, som danner et gærde, som afgrænser det hellige område foran grædemuren. Bag ved den må kvinder-

ne stå, men det passer lige med, at de kan lægge armene på muren og læne sig ind over den. Mændene står lige på den anden side, og så læser sønnen op. Når han har gjort det, er han ikke barn længere. Det betyder, at han ikke er omfattet af de undtagelser, som gælder for børn i forhold til moselovens regler og bud. Han skal bære den fulde forpligtelse.

Og der er for så vidt ikke noget i vejen for, at Maria og Josef har taget Jesus med sig til Jerusalem for at fejre hans bar mitzvah der. Lukas omtaler imidlertid ikke nogen bar mitzvah, men det, at han fortæller, at Jesus er tolv år, leder tanken hen på det. Det tror jeg er helt bevidst. Lukas vil sige til os, at nu er vi ved tidspunkt i Jesu liv, hvor han træder ind i de voksnes rækker, som det jo så tit bliver sagt ved konfirmationer. Indirekte siges det, at nu tager Jesus hele lovens forpligtelse på sig. Det afspejler de ord, Jesus siger til sine forældre også. Han siger: ”Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?”

Det er, så vidt jeg kan høre, den enfoldige visdom, det handler om i evangeliet til i dag. Det er barnet, der med sine spørgsmål og svar sætter de lærde på plads. Benovet over sin egen klogskab kan man sætte spørgsmålstegn ved alting; man kan forholde sig skeptisk, filosoferende, teoretisk og distanceret til sandhed og ansvar, men faren er så også, at det hele forsvinder op i den blå luft. Søren Kierkegaard siger et eller andet sted, at det, der foruroliger ham i den hellige skrift ikke er alt det, han ikke forstår, men den smule han forstår.

For et øjeblik siden citerede jeg det sted i

Johannesevangeliet, hvor der står, at ingen nogen sinde har set Gud. Det fortsætter: ”den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk”. Jesus er Guds fortolker, Guds oversætter.

Vi kan lære Gud at kende i det, Jesus siger, og i det, der fortælles om ham. Jeg sagde til at begynde med, at Jesus tog hele lovens forpligtelse på sig. Gud skabte mennesket i sit billede. Gud skabte mennesket i sin kærlighed. Kærligheden er skabende; den kan skabe liv. Den kan få livet til at blomstre. Kærligheden er lovens dybeste mening.

For lidt siden blev der spurgt henne ved døbefonten: Tror du på Jesus? At svare ja til det er at sige ja tak til at lade sit barn være omfattet af den samme kærlighed, som han troede sig omfattet af.

Hvad vil det sige at tro på Gud i kristendommen? Det vil sige, at du skal tro på, at du forud for alt andet er elsket. Du er dyppet i Guds kærlighed. Det betyder, at der er en mening med dig. Også selv om du ikke er noget særligt. Det er jo i virkeligheden en plage at skulle være noget særligt. Kan jeg ikke bare være mig selv? Også selv om jeg hverken har X-Factor eller er vild med dans. Og så vil det sige, at sådan som du selv er elsket, sådan skal du selv elske. Ellers er der ingen mening i det.

Vi siger: Først vil vi forstå livet, så vil vi elske det. Gud siger: Elsk, så vil du forstå.

Og han har aldrig levet, som klog på det er blevet, han først ej havde kær.

Jesus oversatte Guds kærlighed til det men-

neskeliv, vi alle sammen kender. Hans lydighed bestod i at modtage tilværelsen som det under, den er, og give det liv, han selv modtaget, videre til andre.

Og det at blive i ham, det er at lade sig fastholde af, at det er dette liv, vort liv, som Gud har elsket i ham.

I Paulus’ brev til romerne siger han til dem, at de ikke skal tilpasse sig denne verden, men at de skal lade sig forvandle ved, at sindet fornyes, så de kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, som behager ham, det fuldkomne. Og hvad angår det sidste, så betyder det ikke at være perfekt og have nok i sig selv. Det betyder det modsatte: Ikke at have nok i sig selv, men at det er det andet menneske, det menneske, der ikke er ligesom mig, der giver mit liv indhold. Man kunne også kalde denne forvandling af sindet for en omvendelse.

Efter min mening er det denne omvendelse fra at være ligedannet med verden til at fatte et nyt sind i mødet med det andet menneske, næsten, som digteren Jørgen Gustava Brandt beskriver flere steder i den digtsamling, han har kaldt *Denne kønne musik*. Der står:

Min omvendelse kan være dette landskab
Og et menneske dukker op
af det indre elementale dyb
der er uden ende uden begyndelse
- Ansigtet – omgivet
af det ubestemtes selvtilstrækkelighed
Langsomt bevæget
ud af stilheden ud af landskabet
Og menneskets ansigt er en breche
i denne helheds trummerum

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Lige netop her, i dette landskab, kan et andet menneske dukke op og give mit liv indhold. Menneskets ansigt er udtryk for uendeligheden. Der er ikke to ansigter, som er ens.

Et andet sted skriver han:

Kaffen er blevet kold i porcelænskanden på havebordet

Jeg ser igen på min ubevægelige hånd
Bag hækken hos naboen hvæser oceanet i en radio

Tiden ulmer i tøven og er uden retning
Min hvilende hånd er fuldkommen retfærdig

Da hun træder ud af husets indemørke
ser jeg pludselig en fremmed

i det fortrolige ansigt
som et strejf af uafviselig sandhed

Tiden ulmer i tøven og er uden retning, men pludselig træder hun ud af mørket, og han ser en fremmed i det fortrolige ansigt. Han ser uendeligheden i den andens ansigt, og tiden får retning. Der sættes en forskel mellem før og nu.

I kristendommen handler det mærkeligt nok om, at det altid er den anden, der er den første. Og den anden er altid et nyt menneske. Det handler ikke om, hvad vi kan begribe med vores forstand, men om livets og det andet menneskes gådefulde ubegribelighed. De forstod ikke, hvad det var, han sagde, fortæller Lukas om Jesu forældre, men han fortæller også, at Maria gemte disse ord i sit hjerte. Fra gammel tid har der været tradition for at lade Maria symbolisere kirken. Kirken bærer på et budskab, som den ikke

kan forstå, men som den heller ikke kan glemme: Budskabet om Guds kærlighed i Jesus Kristus. Han er den fremmede, der møder os i det fortrolige. Det er derfor, kunsten hele tiden må give ham et nyt ansigt, så vi ikke bare slår os til tåls med trivialiteten. Kunsten skal åbne vore øjne for, at det, der omgiver os og bærer os oppe, ikke er selvfølgelig.

Jesus er den fremmede, som kommer os i møde fra dette hus' indemørke. Her kan vi finde ham.

Kærligheden kan aldrig forstås med andet end undren og taknemmelighed. Den rammer i Jesus vort liv med et strejf af uafviselig sandhed.

Gunnar Kasper Hansen
Højbjerg

Salmer:
411, 478, 417, O Gud! Din vej at følge (788 i 46 salmer), 438, 439, 140 v. 3-8